

Extraño Wey: «Cal buscar eines per no precaritzar la música»

El projecte de Rodrigo Laviña presenta avui un nou treball després de 7 anys de silenci discogràfic

Extraño Wey

Extraño Wey torna a escena. El projecte impulsat per Rodrigo Laviña i Patxi Vazili (també conegut com a V. Pizza) presenta avui el segon treball discogràfic titulat *Rodrigo Laviña y su combo* (Say it Loud, 2021). Laviña, una de les personalitats més veteranes del hip-hop català, i exintegrant de **Pirat's Sound Sistema** i **At Versaris**, va presentar el 2014 el primer treball com a **Extraño Wey**, titulat *Variacions en fu-remoll de la cinquena simfonia inèdita de Roger Linn* (Say it Loud, 2014), i després, el 2016, el senzill "Say it extraño". Des de llavors, però, el silenci havia monopolitzat l'activitat del grup fins a l'arribada d'aquest nou treball.

Aquest nou àlbum, concebut essencialment a través dels vinils i les caixes de ritme, s'aventura en noves influències musicals com la psicodèlia seixantera, l'homenatge al pop català ieie o la música brasilera. A través de les 14 cançons que integren el treball, el grup pretén escapar de les radiofórmules que darrerament han sorgit del rap i del trap i teixir el seu estil propi. Per teixir aquest estil, Laviña s'encarrega majoritàriament de les veus, i Vazili de la producció. Però, a més, l'àlbum també compta amb la col·laboració de diversos artistes com **Joana Gomila i Laia Vallès**, Martí Sales (**Surfing Sirles**), Marta Garret (**The Bop Collective**) i **El Gordo del Puru**. En parlem amb la banda.

Per què decidiu llançar el format físic del disc en vinil?

Perquè fa molts anys que perseguim tresors com aquest. És la manera d'assegurar-te que d'aquí a 40 anys, un altre malalt pugui trobar una còpia d'això als Encants, no tenir ni idea de què hi ha dins i flipar amb la troballa com ho fem nosaltres. No passarà el mateix amb els discos en format digital, i si passa, tindrà una desena part de *soul*.

Per què el treball es titula 'Rodrigo Laviña y su combo'?

Perquè ens flipa la salsa, la bomba, la plena, la guaracha, el bolero, el txa-txa-txa, la rumba o el guaguancó. Perquè el disc l'ha empès molt el Rodrigo i obre portes a altres projectes. A més, volem seguir jugant amb la contradicció del que hi pugueu trobar dins si classifiqueu les músiques per llengües.

Què pretén transmetre la portada del treball?

La portada l'ha feta Negrescolor, un il·lustrador de reconeguda trajectòria amb premis destacats a escala internacional i múltiples publicacions en diverses llengües. Un bon amic i un tros d'artista. La idea és acompanyar el navegar del disc, que quan s'escolti, s'hi puguin buscar analogies, cadascú amb el seu prisma.

Portada de 'Rodrigo Laviña y su combo'

En moltes cançons del treball trobem veus fent contramelodies. Per quin motiu heu decidit explotar aquest recurs?

La música és a càrrec de Viktor Pizza i la tècnica és la que sempre hem fet servir: el sampleig, retallar i reseqüenciar. És una manera de dominar els nostres instruments: *hardware* una mica atrotinat i discos. Això ens permet espremer les cançons que samplegem i fer-les nostres dotant-les d'un nou sentit.

Aquest treball ha passat per moltes mans de diferents cooperatives i entitats fins a ser aquest resultat final. Creieu que, de forma més generalitzada en tot el sector musical, és possible produir i distribuir àlbums, un producte musical nascut i arrelat al sistema capitalista, amb processos alternatius com el que heu dut a terme vosaltres?

La transformació en producte de la música i la seva comercialització, com qualsevol altra mercaderia, està arrelada al capitalisme -a l'Europa del segle XXI-. El mateix passa amb una aplicació per a mòbil, una bleda o una revista musical. Aquests tres productes tenen més maneres de produir-se i comercialitzar-se que la que ve donada. La cosa és veure com vols relacionar-t'hi i quines eines busques per no convertir aquesta cadena productiva en cadena de precarització. Per acció o omissió, tots empenyem cap a una banda o una altra. Per exemple, **Radiohead** va distribuir el seu disc *In rainbows* (autoeditat, 2007) de manera gratuïta. Aquesta era la seva manera de dir que la indústria en què estaven se sostenia sobre la precarietat de la majoria de persones que hi treballaven -no de totes, hi havia una petita part a qui sí que li sortia rendible el negoci!-. I no era una banda underground, precisament. Si no busques la manera, no la trobes, això segur. Nosaltres sumem un experiment més a la nostra escala.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=wFM5yR0naYM>

Creieu que la pandèmia ha posat en evidència els problemes del sistema capitalista en l'àmbit cultural i musical?

No crec que hi hagi àmbit que no hagi quedat en evidència. Menys els de les patents farmacèutiques o imperis com Amazon, tothom en sortirà -si en surt- més empobrit, més malalt i més infeliç. Si des de la cultura o la música no empellem les demandes i necessitats amb la resta de treballadores, tampoc no trobarem sortides.